

l'agullat

Un tauronet de fons que pren el nom de les dues espines que té a proa de les dues aletes dorsals.

També nomenat quelve, ullao i mussola. En castellà quelvacho, galludo i tollo. Tanta diversitat de noms no respon a l'ampla extensió geogràfica de la seua pesca necessàriament, sinó que és confundit amb altres espècies de tamany semblant, fet més que probable per què a les pescateries i als consumidors els aplega l'animal com un tronc sense pell, ni aletes, ni cap, ni vísceres.

La classificació científica tampoc està lliure de controvèrsia. Oficialment és en llatí *Centrophorus granulosus* (Bloch & Schneider, 1801), però estudis fets amb posterioritat, a les darreries del segle passat, a la nostra Mar i en localitzacions tan llunyanes com en els oceans Índic i Pacífic demostren per part d'aquells primers zoòlegs classificadors descripcions minses i aleatòries, induint a error i podent confondre les actuals 7 espècies de *Centrophorus*.

Un grup de científics està preparant una esmena dirigida a la Comissió Internacional de Nomenclatura Zoològica, encarregada de l'enregistrament mundial d'espècies, per tal de canviar-li el nom llatí pel de *Centrophorus uyato*. Encapçalant l'equip està el Doctor Guallart que estudia el nostre tauronet, i al qual li va dedicar la seua tesi doctoral. Aquest treball de recerca es va fer en aigües del País Valencià, de l'illa de Còrsega, d'Itàlia i darrerament, entre els anys 1999 i 2000 a l'illa d'Ishigaki, pertanyent a l'arxipèlag de Sakishima-Guntó en la cadena d'illes japoneses Nansei-Shotó, situades entre el Mar de Xina Oriental i l'Oceà Pacífic.

Tanmateix, qualsevol que siga la classificació més encertada, de les 7 espècies existents només una ocupa els fons de la Mediterrània. Els agullats pertanyen al gran grup dels "condrictis". Açò són els peixos d'esquelet cartilaginós, i com a tal gaudeixen de tots els "avanços" anatòmics. Tenen la forma típica dels taurons, dues aletes dorsals, precedides cada una d'una espina amb canal verinós, pell de color entre gris i marró claret, els ulls verds adaptats als grans fons, fileres de dents renovables, denticles cutànics hidrodinàmics, òrgans sensorials al morro adaptats per descobrir els camps elèctrics que produeixen les seues preses, carència de bufeta natatòria per aguantar les grans pressions, estómac de grans dimensions amb possibilitat de treure'l per la boca per regurgitar l'aliment no digerible, possibilitat de viure més de 25 anys, dos penis allotjats en les aletes pelvianes -en el cas dels mascles-, i un gran fetge ple d'oli de gran qualitat nomenat esqualé, que els ajuda a aconseguir quasi la flotabilitat neutra.

Entre els desavantatges estan el creixement lent, la maduresa sexual tardana, en 8 anys pels mascles i 12 per a les femelles, la talla de 80 cm i màxima de 120 cm tan sols, la gestació d'un sol embrió durant 2 anys que representa una descendència d'una dotzena de cries en el cicle vital d'un agullat femella.

L'hàbitat dels agullats de la Mediterrània son els fons des dels 300 metres fins els 1500.

Se'ls pesca amb els arts d'arrossegament de les barques de bou a la gamba, i amb arts fixes com el tresmall, palangre i nanses de les barquetes artesanals. Està comprovat que la distribució per sexes és ben acusada ja que en els fons lliures i nets del talús només hi ha agullats mascles i en els fons rocallosos i de "candelers" -açò són fons on hi ha diverses espècies de corall que créixen sobre un substrat dur-, pròxims als clots i als barrancs submarins, habiten els agullats femelles.

La captura d'agullats és accidental, no hi ha una pesquera específica. Representa entre 1,1 i el 5 % del volum de captura, però no per això devem rebutjar degustar la carn ferma d'aquest magnífic tauró.

por el Profesor Haddock

[Ver artículo original \(165 visitas\)](#)